

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

*Armastuse
pelgupaik*

Originaali tiitel:
Lori Foster
The Love Shack
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus elavate või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10449824
ISBN 978-9916-31-540-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Suur tänu kõikidele lugejatele, kes seda sarja armastavad.
Nüü tore, et elate kaasa linna maskotile mannekeen Kathleenile. Nüüd on
aeg jätta hüvasti omapärase Cemetery linnakesega,
kus võis juhtuda ja juhtuski mida iganes...
Tuli ette isegi kõige ootamatuid õnnelikke lõppe.*

1

Berkley Carr jalutas oma koera Heroga kõnniteel, süles värviline lillekimp ja koogikarp, imetledes eklektilise väikelinna, kuhu ta oli hiljuti kolinud, vaateid, hääli ja värve. Pärastlõunane kuum päike soojendas õlgu, kui ta hingas sisse ainulaadset värskust, mida polnud kogenud kusagil mujal.

Ta oli teinud õige otsuse, kui võttis vastu uue töö ja põhimõtteliselt ka uue elu. Halb kuulsus, mis tal tihti kannul käis, ei saa teda ju siin kätte, mitte selles omapärases sagivas ja lahkes väikeses kohakeses.

Lehvitatud kommipoe ja seejärel teisel pool tänavat oleva hooajalise jäätisekohviku omanikule, otsustas Berkley, et linna püsielanikud olid... peaaegu liiga head, et see tõsi olla võiks.

Muidugi mitte täiuslikud. Kui igav see oleks? Nad olid erinevas vanuses, erinevate ambitsioonidega, seinast sein ametitega. Suur osa ärisid olid kogunenud peatänava äärde, aga neid oli ka mujal linnas.

Mitte ükski neist polnud siiski Berkley uue kodu ja Love Shacki, tema juhitava erakordse loomade varjupaiga läheduses. Seal oli privaatsus. Rahulik, imeline privaatsus.

Hero oleks nagu tema mõtteid lugenud, sest koer vaatas tema poole, keel suunurgast ripakil. Tema lihaseline keha liikus samas rütmis Berkley pikkade sammudega. Laiguline pitbulli ja bokseri segu koer armastas neid jalutuskäike sama palju kui Berkley.

Ta naeratas koerale. „Tore on olla võõras, eks ole?“

Hero limpsas keelega ja nuhutas õhku, kas haistes ühe mõnusat varju pakkuva suure puu otsas orava lõhna või siis kusagil läheduses asuvast söögikohast kanduvat grillilõhna.

Kahe lapsega puhkaja möödus neist ja suundus kahtlemata suure järve poole, kus tegevusest puudust polnud. Umbes kuueaastane tüdruk sirutas käed Hero poole ja naine küsis ettevaatlikult: „On ta sõbralik?“

Berkley seisatas. „Väga sõbralik.“ Hero vehkis sabaga, nügis last ninaga ja ajas ta naerma. Tüdruku häbelikum vend tuli lähemale ja kallistas Herot, siis laskus ema põlvili ja patsutas samuti koera. Hero jumaldas tähelepanu nagu ikka.

Kui naine oli soovinud Berkleyle head päeva ja lapsed kaasa viinud, jätkas Berkley teed.

Puhkajatega oli kõige lihtsam, sest nad tundsid tema vastu vaid põgusat huvi.

Kohalikel aga oli põhjust tahta tema kohta rohkem teada. Enamik inimesi olid hoolivad, pühendunud ja otsusekindlad, aga mõnede veidrustega. Mõned olid uudishimulikud, teistele meeldis klatšida ja loomulikult tehti alati ka oletusi.

Seni polnud nende oletused Berkley kohta tõele isegi lähedale saanud. Mitte keegi siin ei teadnud midagi tema minevikust, tema halvast kuulsusest.

Kui see tema teha on, siis ei saagi teada.

Berkley oli vaevu jõudnud seda mõelda, kui nägi, et Hero muutub valvsaks. Ta vaatas koera pilgu suunas ja nägi väga kena mehetagumikku.

Võib-olla oleks kõik teisiti läinud, kui see tüüp poleks parasjagu kummardunud, et poe ees olevasse kaevu vaadata. Aga seal ta oli, jalad harkis, lihaseline pepu lühikestes pükstes kenasti näha, pea ja õlad osaliselt kaevus peidus. Berkley ja Hero polnud ainsad, kes teda märkasid. Berkley nägi mitut naist vaadet nautimas.

Põhjus oligi teistes naistes, keda Berkley vaatama jäi, aga ka pakkides, mis tal süles olid, et ta jalutusrihmast lahti lasi, kui Hero otsustavalt edasi sööstis. Berkley hüüdis: „Hero, ei!“ Aga loomulikult oli selleks liiga hilja.

Tema röögatust kuuldes ajas mees end liiga kiiresti püsti ja löi pea vastu kaevu katust ära. Enne kui ta jõudis oiata, oli Hero tema püksitagumikust kinni haaranud, tirides meest otsustavalt „ohutusse“ kohta, mille peale mees kruusal tasakaalu kaotas. Ta kukkus valjusti kirudes kõhuli.

Berkley jooksis kokkumõeldult lähemale, viskas lilled ja koogikarbi käest ning haaras Hero rihma. „Temaga on korras, sõbrake. Tõsiselt. Hero, *lase lahti*.“

Koer lasi kuulekalt lühikestest pükstest lahti ja vehkis siis sabaga, olles enda üle äärmiselt uhke. Ja pagan võtaks, Berkley oli samuti uhke. Hero kuulas käsklusi palju paremini. „Tubli poiss.“

Mees ajas end porisedes püsti, pühkis käega põlvi ja vaatas Berkleyt ülevalt alla.

Püha müristus, *ma tunnen teda*.

Lawson Salder isiklikult. Berkley polnud meest peaaegu kümme aastat näinud ja tõtt-öelda polnud see piisavalt pikk aeg. Talle oleks meeldinud, kui ta poleks oma vanast kodukandist enam kunagi mitte kedagi kohanud – mitte kedagi, kes teadis seda jubedat skandaali, mis oli tema elu vallutanud.

Miks polnud keegi talle öelnud, et Lawson elab Indianas Cemeterys?

Siin tundsid Lawsonit arvatavasti kõik. See mees oli ju kõndiv testosteroonipomm. Seksapiili kõndiv reklaamplakat. Sasised heledad juuksed, helepruunid silmad, laiad õlad ja ükskõikne suhtumine, mis oli pälvinud kõikide nende tänava tüdrukute ja ka paljude poiste imetluse.

Toona oli enamikul selles kehvast linnas raske olnud, aga Lawson ajas oma asju, nagu oleks linna valitseja.

Kaheksa aastat olid teinud ta mitte ainult vanemaks, vaid ka kenamaks, enesekindlamaks. Ja kuramus, see mees oli algusest peale piisavalt enesekindel olnud.

Kui ebaõiglane see oli!

Mehe tihedad kulmud tõmbusid kokku. „Su koer on ohtlik.“

Kuna Berkley hoidis hinge kinni, oodates, kas mees ta ära tunneb, kulus tal hetk aega, et solvangust aru saada.

Siis ta ärritus.

„Ta üritas sind päästa. Võta heaks.“

„Mille eest päästa?“

Berkley viitas kaevule. „Ta arvas, et sa hakkad kaevu kukkuma.“

„Kuigi see on ainult dekoratiivne?“

Lawsoni vaenulikkus sundis Berkleyt hambaid kokku pressima. „Eks ma selgitan talle siis erinevust.“ Ta pöördus Hero poole, kes vaatas teda, intelligentsed pruunid silmad valvsad. „Kullake, see kuri mees tahab, et sa teaksid, et see pole päris kaev.“

Lawson pomises pahuralt mühatades: „Ma pole kuri.“ Ja koerale: „Sa kiskusid mu püksid peaaegu katki, sõbrake.“

Kuna need rippusid mehe kitsastel puusadel üsna lõdvalt, oli ime, et Hero neid jalast polnud tõmmanud – ja ei, *ei, ei, ei*, Berkley ei tahtnud seda kujutluspilti endale ajju. Väikelinn, anonüümsus, uus algus – see oli tema eesmärk. Mitte mingi minevikumeenutus morni olekuga seksika kuti näol.

Berkley hingas aeglaselt välja ja ütles väga selgelt: „Hero on päästekoer ja ta on tundlik.“

„Kummaline, pole märgata, et ma teda solvanud oleksin. Hoopis sina oled sitaks vihane.“

Kopsudesse tungis värske annus solvumist ja Berkley astus ähvardavalt sammu mehe poole. „Ära kasuta mu koera kuuldes inetuid sõnu.“ Jah, ta tõepoolest ütles need totrad sõnad. Aga kuna need olid nüüd välja öeldud, otsustas ta neile kindlaks jääda.

Lawson lasi Herol oma kätt nuusutada ja silitas siis koera kaela, öeldes leebel, armastaval häälel: „Kas inetud sõnad solvavad sind, Hero? Ta on tohutu vihane, eks ole? Sa ju saad sellest aru, eks, sõbrake? Ma rääkisin ainult tõtt.“

Muidugi vehkis koer jumaldavalt sabaga, nihkudes Lawsonile lähemale.

„Kui sa seda nii ütled, ei saa ta aru, et sa kasutad inetuid sõnu,“ kurtis Berkley.

Lawson keskendus nüüd Berkleye. „Sa siis võtsid ta varjupaigast?“

„Jah, aga ma ei pidanud seda silmas. Hero päästab inimesi. Kogu aeg.“

„Olenemata sellest, kas nad vajavad päästmist või mitte?“

Ära vaata tema poole. Ära vaata tema poole. Mehe hääles naeru kuulmine mõjus Berkleye kuidagi imelikult ja päris kindlasti ei tahtnud ta tunda mehe poole tõmmet. „Siis, kui tundub, et nad vajavad abi.“ Täibates järsku, et teised inimesed seisavad ja üritavad seda vestlust pealt kuulata, otsustas Berkley, et on aeg edasi minna. Ta ei tahtnud mingil juhul tähelepanu äratada.

Ta võttis veidi kannatada saanud lilled maast üles ja ka koogikarbi, mis oli õnneks terve, ning küsis: „Kas ma võlgnen sulle midagi?“

Lawson ei vastanud.

Suutmata end takistada, vaatas Berkley tema poole – ja jah, sat-
tus nende võrku. *Oh, nende silmade võim...*

Lawson silmitses teda. „Sa tundud tuttav.“

Lootes mälestused eemale tõrjuda, ütles Berkley kähku: „Ma pean uut loomade varjupaika Love Shack. Avasime kevadel, nii et oled mind ehk näinud.“ Ta kõhkles. „On su püksid terved?“

„Need on vanad, nii et pole hullu.“ Mees silmitses teda endiselt. „Oot-oot.“

„Ei. Ma pean minema.“ Asjad kaenlas ja jalutusrihm kindlalt peos, hakkas Berkley Heroga liikuma, aga jäi sekundi võrra hiljaks.

„Berkley Carr.“

See, kuidas mees tema nime ütles, ära tundes ja hämmeldunult, tekitas tahtmise põgeneda. Lihtsalt minema minna – mehe juurest, linnast ja uue alguse juurest. Ta võiks minna, nagu tema noorema ea inetuid mälestusi ei olekski olemas. Siis ei oleks seda ebameeldivat, kõhtu pööritama panevat hetke olemas.

Ja mees, kes teda praegu pingsalt vahtis, ei tunneks tema vastu mingit huvi.

Aga tal oli varjupaik täis loomi, kes temast sõltusid. Kass tegi arvatavasti pahandust. Linnainimesed olid ta omaks võtnud.

Ja Berkley oli juba otsustanud, et see koht on kodu.

Tuulehoog puhus üle näo, tuletades meelde suvelõhnu, mida ta oli alles äsja nautinud. Keegi naeris. Laps jooksis mööda.

Elu tema ümber läks edasi. Tema elu läheb ka.

Berkley surus allaalandusekirvenduse, mis ähvardas teda enda alla matta, ajas selja sirgu ja kergitas suunurki. „Jah, mina see olen.“ Ja nüüd mainib mees minevikku, põlgust, häbi. Ta esitab küsimusi, sest kõik teised esitasid küsimusi, kui said teada, kes ta on.

Lawson kortsutas murelikult kulmu ja astus lähemale.

Korraks oli Berkley endine, maha trambitud ja häbistatud, ning ta taganes sammu. *Pagan võtaks*. Selle reaktsiooni varjamiseks ajas ta jalad harki ja vaatas mehele otsa.

Mees viivitas, siis tema ilme selgines ja ta vaatas Berkleyt talitsetult neutraalse pilguga. „Soovikaev saab valmis nädala lõpuks. See oli suurepärase mõte.“

Berkley pingul lihased lõdvestusid, näidates, et ta oli valmistunud halvimaks. Tänuelik, et mees oli mineviku sennapaika jätnud, ja lootes selle mainimist edaspidi vältida, vaatas Berkley soovikaevu, nagu poleks varem seda näinud. Mõtted olid sassis, aga Lawson oli pakkunud talle väljapääsu ja jumala nimel, ta haaras sellest kinni. „Mis... mõte?“

„Betty ei rääkinud?“

Tundes aupaklikkust, et mees ütles seda vaid sõbralikult, varjates äratundmist, hingas Berkley veidi kergemalt. „Betty Cemetery? Ta plaanitseb alatasa midagi. Ma ei suuda tema tempude üle arvet pidada.“ Linna matriarh ja linna asutaja järeltulija, kelle järgi Cemetery oli nime saanud, muutus vanemaks saades aina tegusamaks. Kaheksakümne seitsme aastane vanadaam oleks pidanud hakkama tempot maha võtma, ent tema oli leidnud armastatud kodulinnas uue eesmärgi.